

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121492866
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:6121492866.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X/X, D., zastúpenej advokátom: JUDr. Igor Kovačik, so sídlom Panenská 7, Bratislava, proti žalovanej: E. F., nar. X.X.XXXX, bytom G. XXX/XX, A., zastúpenej spoločnosťou: In Medias Res, s.r.o., so sídlom Sladovnícka 13, Trnava, IČO: 36 863 351, o zaplatenie 21.500,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16C/50/2022-121 zo dňa 12. septembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 21.500,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21.500,- eur od 1.1.2020 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom žalobkyni voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 101, § 517 ods. 2, § 558, § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky zákonník“), § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, 2, § 153 ods. 1, § 191 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, ako aj s poukazom na procesné ustanovenia § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP.

3. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne je v celom rozsahu dôvodný. Celková suma pôžičky, ktorú poskytla žalobkyňa žalovanej predstavovala sumu 23.200,- eur, ktorá bola poskytnutá žalovanej v čiastkových úhradách v rokoch 2012-2013. Z výsluchu žalobkyne zistil, že bolo bežné, že žalobkyňa požičiavala žalovanej ako svojej priateľke v hotovosti peňažné prostriedky. Tvrdenia žalovanej, že zmluva o pôžičke nemá zákonné náležitosti sú irelevantné, keďže sa nevyžaduje písomná forma pôžičky. Na podporu tvrdenia, že peňažné prostriedky boli žalovanej poskytnuté a teda jej dlh voči žalobkyni predstavoval sumu 23.200,- eur, je uznanie dlhu doložené do súdneho spisu, z ktorého vyplýva, že žalovaná „uznáva, že zaplatí najneskôr do 31.12.2019 čo do dôvodu a výšky svoj dlh v sume 23.200,- eur na základe zmluvy o pôžičke medzi veriteľom a dlžníkom poskytnutej v čiastočných plneniach v hotovosti k rukám dlžníka.“ Aj z uvedeného listinného dôkazu vyplýva, že peňažné prostriedky boli žalovanej poskytované čiastočnými úhradami v hotovosti. Súd prvej inštancie uzavrel, že uznanie dlhu je zabezpečovacím právnym inštitútom, nakoľko následkom platného uznania dlhu zo strany dlžníka je založenie vyvrátenej právnej domnienky existencie dlhu v dobe uznania dlhu. V prvom rade je zmyslom uznania dlhu zjednodušenie dôkaznej situácie veriteľa v prípadnom súdnom spore voči dlžníkovi. Veriteľ nemusí v konaní pred súdom preukazovať existenciu,

výšku a dôvodnosť svojho nároku prostredníctvom iných dôkazných prostriedkov, ktorých kvalitu môže dlžník spochybňovať, ale stačí mu v súdnom konaní predložiť uznanie dlhu zo strany dlžníka a dôkazné bremeno ohľadne neexistencie dlhu sa prenáša na dlžníka. Ak teda dlžník v konaní nepreukáže, že v čase uznania dlhu dlh neexistoval, tak samotné uznanie dlhu zo strany dlžníka je dostatočným dôvodom na to, aby na základe tohto prehlásenia dlžníka súd bez ďalšieho priznal žalovaný nárok veriteľovi.

4. Okresný súd uzavrel, že uznanie dlhu, predložené ako listinný dôkaz, obsahuje všetky náležitosti stanovené § 558 Občianskeho zákonníka, ako i všeobecné náležitosti stanovené § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Tvrdenie žalovanej, že uznanie dlhu nie je datované a preto je neplatné, neobstojí. Uvedená skutočnosť nespôsobuje neplatnosť uznania dlhu, nakoľko nevyplýva zo všeobecných ustanovení týkajúcich sa právnych úkonov a ani z osobitného ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka týkajúceho sa uznania dlhu. Neplatnosť uznania dlhu nespôsobuje ani veta: „Pôžička, ani jej časť nie je k dnešnému dňu premlčaná.“ Z uznania dlhu totiž vyplýva, že splatnosť pôžičky bola dohodnutá 31.12.2019. To, že peňažné prostriedky boli žalovanej poskytované čiastočnými plneniami v rokoch 2012-2013 nemá vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Podstatným je splatnosť jednotlivých finančných plnení poskytovaných žalobkyňou žalovanej, resp. splatnosť pôžičky. Keďže splatnosť celkového dlhu žalovanej bola dohodnutá do 31.12.2019, čo potvrdila žalovaná svojím podpisom na uznaní dlhu, premlčacia lehota začala plynúť nasledujúci deň, teda 1.1.2020, keďže nasledujúci deň bolo možné právo vykonať po prvý raz. Žalobu podala žalobkyňa upomínaciu súdu dňa 27.9.2021 a s poukazom na všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu nebol nárok žalobkyne premlčaný. Žalovaná v konaní popierala uznanie dlhu spôsobom, že je neplatné pre neuvedenie dátumu, či vyhlásenie, že pôžička nie je premlčaná, ktoré však neboli dôvodom neplatnosti uznania dlhu. Podstatným bolo, že výslovne nepoprela, že by uznanie dlhu nepodpísala. Zo žiadneho vyjadrenia žalovanej nevyplýva, že by poprela podpis uvedený na uznaní dlhu a z tohto dôvodu navrhovala dôkazy ohľadom zisťovania pravosti podpisu. Za nesporné považoval okresný súd, že podpis uvedený na uznaní dlhu je podpisom žalovanej. Dôkazné bremeno prechádza na dlžníka, t. j. žalovanú, ktorá v konaní mala preukázať neexistenciu dlhu. Poukázal na správanie žalovanej, ktorá popierala, že by jej z titulu zmluvy o pôžičke boli poskytnuté peňažné prostriedky od žalobkyne, avšak na druhej strane, s ohľadom na uznanie dlhu, predložila súdu listinné dôkazy - vklady na účet v hotovosti vykonané dňa 14.11.2018 v sume 4.000,- eur na účet: IBAN:A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, názov účtu: H. I., dňa 31.10.2018 v sume 4.000,- eur na účet: IBAN:A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, názov účtu: H. I., dňa 6.11.2017 v sume 4.450,- eur na účet: IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, názov účtu: H. I., dňa 3.11.2017 v sume 8.000,- eur na účet: IBAN:A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, názov účtu: XX J. A., ktorými preukazovala, že dlh uhradila. Z uvedeného vyplýva účelovosť správania sa žalovanej, ktorá síce sporovala, že by prevzala od žalobkyne peňažné prostriedky z titulu zmluvy o pôžičke, na druhej strane predložila doklady, ktoré mali preukazovať, že svoj dlh z titulu zmluvy o pôžičke žalobkyňu uhradila. Uvedenými listinnými dôkazmi však žalovaná nepreukázala, že by žalobkyňu vrátila peňažné prostriedky z titulu zmluvy o pôžičke. Okresný súd poukázal na to, že v prípade, ak by žalovaná nedlhovala peňažné prostriedky žalobkyňu, uznanie dlhu by nepodpísala. Totiž v konaní netvrdila, že by uznanie dlhu nepodpisovala pri plnom vedomí, prípadne v tiesni či z donútenia. Ak teda žalovaná uznala dlh so splatnosťou do 31.12.2019, navyše keď z WhatsApp komunikácie vyplývala skutočnosť, že správy boli z obdobia mesiacov 6/7/8 roku 2019, bolo zrejmé, že vklady vykonané na účet pána H., či spoločnosti 24 FPS s.r.o. v rokoch 2017 a 2018 neboli vkladmi na účel vrátenia pôžičky žalobkyňu, ale išlo o účelové tvrdenie žalovanej a predkladanie dôkazov v snahe odvrátiť pozornosť na to, čo nebolo podstatné pre uvedený spor. Z dokladov o vkladoch na účet v hotovosti predložených žalovanou vyplýva, že peňažné prostriedky vkladala na účet pána I. H. a spoločnosti 24 FPS s.r.o., nešlo o vklady na účet žalobkyne, ktorá sa domáhala vrátenia pôžičky. Bez právnej relevancie boli skutkové tvrdenia žalovanej o tom, že nebola v žiadnom právnom vzťahu s pánom H.. Žalovaná neuniesla v konaní dôkazné bremeno o neexistencii dlhu, v dôsledku ktorej skutočnosti ju okresný súd zaviazal na úhradu žalovanej sumy. Za zjavne účelový návrh súd prvej inštancie vyhodnotil návrh právneho zástupcu na výsluch svedka I. H. a výsluch žalovanej. Poukázal na to, že strany sporu poučil o sudcovskej koncentrácii konania spolu s doručením predvolania na pojednávania nariadené na deň 12.9.2022. Do uvedeného času bol jediným návrhom na dôkaz, mimo listinných dôkazov založených do súdneho spisu, výsluch svedka I. H. navrhnutého žalobkyňou, ktorá však na výsluchu tohto svedka netrvala. Výsluch svedka I. H. nepovažoval okresný súd za hospodárny, vzhľadom k tomu, že žalovaná dlh uznala, pričom výslovne nepoprela, že by uznanie dlhu nepodpísala. Následne však právny zástupca žalovanej navrhol vykonať výsluch uvedeného svedka. Dôkaz výsluchom žalovanej navrhnutý právnym zástupcom žalovanej okresný súd nevykonával z dôvodu sudcovskej koncentrácie konania, keď je zrejmé,

že uvedený dôkaz mohol navrhnuť už v rámci vyjadrenia k žalobe a v duplike, čo však navrhnuté nebolo. Na pojednávanie nariadené dňa 12.9.2022 žiadal okresný súd právneho zástupcu žalovanej o zabezpečenie účasti žalovanej na pojednávaní, ktorá však predložila doklad o pracovnej neschopnosti v dňoch 9.9.2022 do 14.9.2022, pričom nenavrhla pojednávanie odročiť z dôvodu jej neúčasti. Okresný súd zdôraznil, že nebolo potrebné vykonať uvedené dôkazy, keďže z listín založených do súdneho spisu, najmä z uznania dlhu podpísaného žalovanou, ktoré uznanie výslovne nepoprela, mal preukázané, že dlh v čase uznania existoval a žalovaná nepreukázala neexistenciu dlhu. Doklady predložené žalovanou na pojednávaní dňa 12.9.2022 (faktúry č. 190001, 190002, 190003, 190004, 190005), ktorými žalovaná fakturovala žalobkyni sumu 1.700,- eur za každú faktúru, nemali súvis s prejednávanou vecou. V prípade, ak žalovanej neboli peňažné prostriedky z titulu faktúr uhradené, mohla sa svojho nároku domáhať v inom súdnom konaní. Nebol podstatný ani žalovanou tvrdený iný právny vzťah medzi stranami sporu, o ktorom sa snažila žalovaná okresný súd presvedčiť. S ohľadom na čestné prehlásenie svedka I. H. a WhatsApp komunikácia medzi stranami sporu, okresný súd poukázal na § 191 ods. 1 CSP, keď priznal dôkaznú silu čestnému prehláseniu vzhľadom k tomu, že spolu s WhatsApp komunikáciou preukazovali pravdivosť tvrdení žalobkyne, resp. uvedené dôkazy zodpovedali jej skutkovým tvrdeniam. I. H. v čestnom prehlásení zo dňa 24.9.2021 potvrdil, že uznanie dlhu žalovaná podpísala v jeho prítomnosti a v prítomnosti žalobkyne dňa 18.8.2019. Navyše aj z WhatsApp komunikácie medzi stranami sporu doloženej do súdneho spisu (čl. 41-45) vyplýva, že žalobkyňa žiadala žalovanú, aby jej vrátila peňažné prostriedky, ktoré jej požičala, pričom žalovaná neodmietala uhradiť svoj dlh, dokonca bola ochotná spísať „niečo oficiálne“ a uhradiť úroky. Z vyjadrenia žalovanej vyplývala jej zlá finančná situácia a nemožnosť vrátiť žalobkyni peňažné prostriedky, avšak ochota vrátiť dlh. Z uvedenej komunikácie vyplýva aj výška dlhu 23.200,- eur, ktorú skutočnosť v správach žalovaná nespochybnila. V poslednom stanovisku doručenom okresnému súdu dňa 15.7.2022 žalovaná predložila doklady preukazujúce jej finančnú tieseň v období uzavretia zmluvy o pôžičke, avšak neuviedla, čo uvedené listinné dôkazy majú preukazovať, resp. aký majú súvis s predmetom sporu. Z týchto listín vyplývala zlá finančná situácia žalovanej, ktorá neuhradzala svoje záväzky načas a bola voči nej vedená exekúcia. Uvedené dôkazy však nespochybňovali nárok žalobkyne na vrátenie dlžnej sumy od žalovanej. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou žalovanej sumy odo dňa nasledujúceho po splatnosti pôžičky, t. j. odo dňa 1.1.2020, keďže splatnosť pôžičky bola do 31.12.2019. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) ku dňu 1.1.2020 bola vo výške 0 %, preto prvoinštančný súd priznal žalobkyni zákonný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy 21.500,- eur od 1.1.2020 do zaplatenia.

5. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v konaní úspešnej žalobkyne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.

6. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná a navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentovala tým, že súd prvej inštancie oprel svoje závery o viaceré vyvrátené domnienok, ktoré nie sú podložené a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. V konaní bolo uskutočnené len jedno pojednávanie, dňa 12.9.2022, na ktoré súd prvej inštancie v zmysle výzvy zo dňa 20.7.2022 vyzval právneho zástupcu žalovanej na zabezpečenie osobnej účasti žalovanej na tomto pojednávaní. Žalovaná svoju nedobrovoľnú neúčast' na tomto termíne pojednávania vo veci z titulu jej ochorenia riadne preukázala včas doručeným potvrdením o práceneschopnosti zo dňa 9.9.2022 v čase trvania vytyčeného pojednávania, pričom však mala objektívne záujem sa tohto pojednávania osobne zúčastniť a na pojednávaní k meritu veci (pozn. skutočnosť, že nepožiadala o odročenie pojednávania má jednoduchú odpoveď a to, že nechcela zmariť termín pojednávania vytyčený na nasledujúci pracovný deň, čo však nemôže ísť na jej ťarchu). Žalobkyňa v rámci svojej výpovede na pojednávaní dňa 12.9.2022 potvrdila tú skutočnosť, že žalovanej mala „sumu“ (pozn. v akej výške?) poskytnúť niekoľkokrát (pozn. kedy, v akej forme a v akej výške?) a to vraj od roku 2012, pričom vo svojej voľnej výpovedi uviedla, že následne (pozn. kedy?) si jednotlivé sumy (pozn. ktoré a v akej výške?) zrákala a zistila, že sa jedná o takto vysokú sumu (pozn. akú?). Z uvedeného logicky vyplýva, že žalobkyňa objektívne disponuje prehľadom všetkých súm, ktoré kedy v minulosti mala žalovanej požičať, avšak súdu takýto dôkaz pravdepodobne účelovo doposiaľ nepredložila. V priamom rozpore s týmto tvrdením žalobkyne je však jej následná odpoveď na otázku právneho zástupcu žalovanej v tom znení, že si nepamätá všetky sumy, ktoré mala žalovanej podľa jej vyjadrenia požičať (?). Ako teda dospela k doposiaľ spornej sume 23.200,- eur, resp. sume 21.500,- eur? Žalobkyňa ďalej potvrdila, že

sa malo jednať o viac ako 10 peňažných pôžičiek. V kontexte uvedeného sa žalovaná jednoznačne a konzistentne od počiatku tohto konania vyjadrila v tom smere, že žiadne hotovostné úhrady (pozn. ako tvrdí žalobkyňa „pôžičky“) od žalobkyne nikdy neprevzala a neprijala. Pre tento záver napokon nesvedčí v tomto konaní ani jeden legitímny dôkaz, je to len výslovne subjektívne tvrdenie žalobkyne, ktoré je zmätočné i vo vzťahu k tej skutočnosti, že medzi účastníkmi konania bol v rozhodnom období obchodnoprávny vzťah, resp. iný pracovnoprávny vzťah, z ktorého vyplývali aj vzájomné pohľadávky a záväzky, ako napr. fakturácia žalovanej nachádzajúca sa v spise. Bagatelizovanie predložených faktúr (pozn. každá jedna faktúra je pritom na sumu 1.700,- eur) na pojednávaní dňa 12.9.2022 pôsobí nedôveryhodným dojmom, keďže zhoda sumy 1.700,- eur na jednotlivých faktúrach a sumy 1.700,- eur spomínanej žalobkyňou v podanom návrhu, ktorú mala vraj žalovaná uhradiť žalobkyňi práve z titulu údajnej pôžičky, je už na prvý pohľad zrejmé. Žalobkyňa do dnešného dňa neustála dôkazné bremeno ani v otázke deklarovaných viacerých úhrad zo strany žalovanej v prospech žalobkyne, to znamená, kedy a v akej forme (pozn. absencia akéhokoľvek vecného dôkazu v tejto otázke v spise) mala byť realizovaná úhrada sumy 1.700,- eur žalovanou, ktorú uvádza v podanom návrhu, taktiež kedy a v akej forme (pozn. a akého titulu) mala byť realizovaná úhrada sumy 8.000,- eur (2 x po 4.000,- eur), ktorú uvádza vo svojej odpovedi na otázku právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní dňa 12.9.2022. Je iracionálne a neuveriteľné, aby žalobkyňa nemala skutočný prehľad o jednotlivých sumách a dátumoch týchto čiastkových úhrad (?). Je však zároveň pozoruhodné a objektívne nedôveryhodné, že žalobkyňa sa vie naopak s určitosťou vyjadriť k tomu, že bezhotovostné úhrady vo výške celkovo 20.450,- eur (viď vkladové listy v spisovom materiáli) v roku 2017 a 2018 na účet svedka I. H. ako blízkej osoby (pozn. bez toho, že by žalovaná mala historicky akýkoľvek finančný záväzok voči menovanému svedkovi) sa netýkali aktuálne vymáhanej údajnej pôžičky (?). Žalobkyňa sa zmätočne a vyháňavo vyjadrila aj na otázku týkajúcu sa nesúlady výpočtov jednotlivých „dlžných“ súm, konkrétne ako dospela k sume 23.200,- eur, resp. ku vzorcu 22.700 eur,- mínus 8.000,- eur (viď odpoveď žalobkyne v zápisnici o pojednávaní dňa 12.9.2022). Žalobkyňa nevie s určitosťou ustáliť ako samotný titul požadovaného nároku v tomto konaní, tak ani špecifikovať bez ďalších pochybností jeho výšku, vo vzťahu ku ktorej z dôvodu právnej istoty žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu opakovane vzniesla v konaní námietku premlčania uplatňovaného nároku, ktorú súd prvej inštancie s poukazom na predložené sporné uznanie dlhu vedome odignoroval. Žalobkyňa taktiež potvrdila, že žije dlhodobo v spoločnej domácnosti so svedkom I. H., ktorý má v tejto spojitosti logicky záujem na výsledku tohto konania. Okresný súd v odseku 21 napadnutého rozhodnutia, formalistickým pohľadom doslova bagatelizuje právny úkon inštitútu „pôžičky“, keď doposiaľ nemá v konaní preukázanú ani jednu zo zákonom predpokladaných náležitostí tohto typu zmluvného vzťahu medzi jej účastníkmi (pozn. preukazovať existenciu pôžičky výlučne sporným a popretým uznaním dlhu nemá legitímny základ a neobstojí). Navyše súd prvej inštancie priviedol tento aktuálne nastolený nezákonný stav vo veci svojou nečinnosťou a nezákonným postupom vo veci, kedy k veci riadne nevypočul osobu žalovanej za účelom zistenia objektívneho stavu veci a mal tak možnosť si skonfrontovať „nové“ tvrdenia žalobkyne prezentované na pojednávaní dňa 12.9.2022 (napr. obdobie poskytovania peňažných súm žalovanej, počet údajných pôžičiek, potvrdenie údajného vrátenia odlišných súm než boli prezentované v podanom návrhu, pripustenie existencie iného ako dotknutého právneho vzťahu medzi účastníkmi konania a i.). Sporné uznanie dlhu tak nie je legitímnym podkladom pre priznanie nároku žalobkyne v tomto konaní. Súdu prvej inštancie neprekáča, že uznanie dlhu nie je datované a teda nie je žiadnym spôsobom možné ustáliť, či a kedy vôbec k jeho realizácii zákonným spôsobom došlo. Okresný súd vychádza ako z faktu, že dátum splatnosti 31.12.2019 obsiahnutý v spornom uznaní dlhu je daný a nespochybnený, čo rovnako nemá žiadnu skutkovú ani právnu oporu vo vykonanom dokazovaní. V odseku 23 napadnutého rozhodnutia okresný súd konštatuje, že: „Podstatnou je splatnosť jednotlivých finančných plnení poskytovaných žalobcom žalovanému, resp. splatnosť pôžičky.“ Zostáva preto nepochopiteľným, prečo s ohľadom na túto skutočnosť nevykonal žiadne dokazovanie týkajúce sa ako reálnosti existencie a vôbec poskytnutia jednotlivých deklarovaných plnení, tak v otázke jednotlivej splatnosti týchto plnení. Neudržateľný je záver (odsek 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku), že žalovaná výslovne nepoprela vystavenie a podpísanie sporného uznanie dlhu predloženého žalobkyňou. Po dôslednom preskúmaní obsahu podaného odporu v tejto veci, tak i následného písomného stanoviska je zrejším ustáliť, že žalovaná poprela celkovo samotné uznanie dlhu a to ako do jeho formy, tak i do jeho obsahu. Je zrejším a preukázateľným, že okresný súd výzvou zo dňa 20.7.2022 výslovne vyzval právneho zástupcu žalovanej na zabezpečenie jej účasti na pojednávaní v tejto veci za účelom jej vypočítania k veci samej. Procesný postup súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 12.9.2022, kedy prekvapivo zamietol tento dôkaz, pôsobí potom nelogicky a nepreskúmateľne. Okresný súd zavádzajúco konštatuje, keď tvrdí, že žalovaná predložila súdu doklady (pozn. vkladové listy o vklade hotovosti v banke), ktorými však

nepreukázala, že by žalobkyni vrátil peňažné prostriedky z titulu zmluvy o pôžičke. V tomto smere sa javilo ako zásadné a smerodajné vypočuť svedka I. H., na účty ktorého mali byť žalovanou uhrádzané špecifikované bezhotovostné platby, k čomu okresný súd nepristúpil. Uvedené dôkazy spochybňujú nielen samotný nárok žalobkyne, ale aj okolnosti týkajúce sa vystavenia sporného uznania dlhu v jednoznačný neprospech žalovanej ako z jeho obsahu vyplýva za nápadne nevýhodných podmienok (pozn. samotná žalobkyňa potvrdila, že obsah predloženého uznania dlhu formulovala ona sama) a v objektívnej finančnej tiesni žalovanej v rozhodnom období. Okresný súd nesprávne bez náležitého dokazovania v tejto otázke vyhodnotil hotovostné vklady žalovanej na účet svedka I. H. v rokoch 2017 a 2018 v tom smere, že tieto vklady neboli na účel vrátenia finančných prostriedkov žalobkyni, či dokonca zašiel vo svojej vyvrátiťelnej domnienke ešte ďalej, keď bez akéhokoľvek skutkového základu ustálil, že skutkové tvrdenia žalovanej o tom, že nebola v žiadnom právnom (záväzkovom) vzťahu so svedkom I. H., sú podľa jej názoru „bez právnej relevancie“. Nie je pritom zrejším, ako dospel okresný súd k záveru, keď pre vyslovenie tohto tvrdenia nemá v spise žiaden vecný dôkaz (pozn. práve naopak predložené dôkazy zo strany žalovanej svedčia o opaku a vnášajú do konania a vo vzťahu k nároku žalobkyne uplatňovanému v tomto konaní viacero zásadných otázok a rozporov s účelovo deklarovávaným stavom veci žalobkyňou). Okresný súd si vzal za „vlastnú“ akúsi doposiaľ nestotožnenú „WhatsApp komunikáciu“, ktorú žalovaná dôvodne v celom rozsahu poprela, pričom si nedal snahu, aby objektívne svojím postupom v konaní verifikoval takýto „dôkaz“. S ohľadom na výzvu okresného súdu zo dňa 20.7.2022, aby právny zástupca žalovanej zabezpečil jej účasť na pojednávaní dňa 12.9.2022, bolo objektívne nadbytočné, aby následne ešte právny zástupca ďalším podaním žiadal vykonať dokazovanie výsluchom žalovanej. Okresný súd oprel rozhodnutie o sporné uznanie dlhu, čestné prehlásenie svedka I. H. a „WhatsApp komunikáciu“ medzi stranami sporu, ktoré žalovaná určito a v celom rozsahu účelne poprela (viď jej odpor a stanovisko) a to nielen argumentačne, ale i predloženými listinnými dôkazmi. Nepravdivým tvrdením súdu prvej inštancie v príkrom rozpore s jasným a priamym vyjadrením žalovanej vo svojich písomných podaniach, ako i na pojednávaní dňa 12.9.2022, je i vyjadrenie okresného súdu, že z uvedenej „WhatsApp komunikácie“ vyplýva aj výška dlhu 23.200,- eur, ktorú skutočnosť v správach žalovaná nepoprela. Otázkou je i ďalší rozpor, ako sa okresný súd vysporiadal s vlastným tvrdením žalobkyne v týchto správach, kde žalobkyňa potvrdzuje a uznáva, že výška celkového dlhu je 22.700,- eur - 8.000,- eur, čo malo byť žalobkyni poslané minulý rok (pozn. je pozoruhodné, ako sa zhoduje obsah tejto správy zo dňa 17.8.2019 práve s predloženými vkladovými lístkami o vložení hotovosti na účet svedka H. v sume 4.000,- eur dňa 31.10.2018 a v sume 4.000,- eur dňa 14.11.2018). Žalobkyňa zásadným spôsobom neuniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k účelovo deklarovanej „pôžičke“ (pozn. ak to tak vôbec možno z právneho hľadiska nazvať), ktorú si špekulatívne uplatňuje v tomto konaní na ťarchu voči žalovanej. V konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané skutočné odovzdanie finančných prostriedkov (pozn. fyzické disponovanie s nimi zo strany žalobkyne a ich následné stotožnené reálne prevzatie žalovanou) a ich prijatie žalovanou v tomto konaní. Okresný súd v rozpore so zásadami civilného procesu prenáša dôkazné bremeno žalobkyne na žalovanú, keď stroho konštatuje, že „žalovaná svoje tvrdenie nepreukázala, neoznačila, resp. nenavrhol vykonať k tomuto tvrdeniu dôkazy“. V takomto prípade sa jedná o závažný rozpor s čl. 2, čl. 6 a čl. 15 CSP, čo zakladá i zrejmu nepreskúmateľnosť rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Uplatňovaný nárok žalobkyne v tomto konaní čo do otázky istiny i príslušenstva za daného skutkového stavu možno hodnotiť ako nedobromyseľný a v zásadnom rozpore s dobrými mravmi.

7. Žalobkyňa odvolanie nepodala, k odvolaniu žalovanej uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že nárok žalobkyne je v celom rozsahu dôvodný a tento záver náležite odôvodnil tým, že predmetom sporu je nárok na zaplatenie sumy 21.500,- eur z titulu zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi stranami sporu. Celková suma pôžičky, ktorú poskytla žalobkyňa žalovanej predstavovala sumu 23.200,- eur, ktorá bola poskytnutá žalovanej v čiastkových úhradách v rokoch 2012-2013. Z výsluchu žalobkyne okresný súd zistil, že spolu so žalovanou boli priateľkami a bolo bežné, že jej žalobkyňa požičiavala v hotovosti peňažné prostriedky. Na podporu tvrdenia, že peňažné prostriedky boli žalovanej poskytnuté a teda jej dlh voči žalobkyni predstavoval sumu 23.200,- eur, je uznanie dlhu doložené do súdneho spisu.“ Tak ako žalobkyňa na pojednávaní uviedla, aj z uvedeného listinného dôkazu vyplýva, že peňažné prostriedky boli žalovanej poskytované čiastočnými úhradami v hotovosti. Okresný súd správne v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalovaná v konaní popierala uznanie dlhu spôsobom, že je neplatné pre neuvedenie dátumu, či vyhlásenie, že pôžička nie je premlčaná, ktoré však neboli dôvodom neplatnosti uznania dlhu. Podstatným bolo, že výslovne nepoprela, že by uznanie dlhu nepodpísala. Zo žiadneho vyjadrenia žalovanej nevyplýva, že by poprela podpis uvedený na uznaní dlhu a z tohto dôvodu navrhovala dôkazy

ohľadom zisťovania pravosti podpisu. Z tohto dôvodu okresný súd považoval za nesporné, že podpis uvedený na uznaní dlhu je podpisom žalovanej. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/1/2016 (pripojené k odvolaniu), nie je použiteľné v predmetnom spore, nakoľko rieši poskytnutie pôžičky s „úžerníckym“ úrokom, pričom v predmetnom spore ide o bezúročnú pôžičku.

8. Žalovaná sa vyjadrila k vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovanej a uviedla, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie nie je objektívne v súlade s príslušnou zákonnou (CSP) a ústavnou (Ústava SR) právnou úpravou. Vyjadrenie žalobkyne už na prvý pohľad pozostáva výlučne z doslovnej citácie vytrhnutých častí odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu. V podstatnom žalovaná argumentuje tvrdeniami uvedenými už v odvolaní.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie strany bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, preto postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (v celom rozsahu) zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť správnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým I. výrokom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňu sumu 21.500,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 21.500,- eur od 1.1.2020 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom žalobkyňu sa voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to s poukazom na odvolacie argumenty žalovanej predstreté v odvolacom konaní.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

13. Uznanie dlhu je jednostranným právnym úkonom dlžníka voči veriteľovi, pre ktorý je pod sankciou neplatnosti ustanovená písomná forma. Prejav vôle uznať dlh čo do dôvodu a výšky je určitý a zrozumiteľný, ak je výkladom podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka objektívne pochopiteľný, t.j. ak nevzbudzuje pochybnosti o jeho obsahu (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 79/2005). Na to, aby uznanie dlhu malo zamýšľané právne účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu a výšky (§ 558 Občianskeho zákonníka). Obligatórnym znakom uznania dlhu ako jednostranného právneho úkonu (pod následkom absolútnej neplatnosti) je určenie jeho právneho dôvodu. Právny dôvod dlhu (titul jeho vzniku) musí byť jasný. Za dostatočnú formuláciu právneho dôvodu dlhu (mimo jeho výšky) sa považuje aj odkaz na okolnosti, v ktorých je dôvod dlhu obsiahnutý (špecifikovaný) alebo z nich nepochybne vyplýva. Na druhej strane, identifikácia právneho titulu dlhu je nejasná, ak by išlo o všeobecný odkaz na právny vzťah, z ktorého účastníkom vyplývajú viaceré práva či povinnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 305/2008).

14. Vymedzením dôvodu dlhu sa myslí určenie jeho právneho titulu, z ktorého vznikol, t. j. primárneho záväzku. Pre platnosť uznania dlhu dlžník nemusí mať právnu vedomosť o tom, z ktorého konkrétneho právneho titulu vznikol jeho dlh, musí ho však aspoň nepriamo označiť tak, aby bolo objektívne zistiteľné, o aký záväzok, resp. inú právnu skutočnosť ide (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/182/2019).

15. Odvolací súd má za to, že záväzok, ktorého sa uznanie týka musí byť identifikovaný takým spôsobom, aby nebol zameniteľný s iným (odkazom na jeho dôvod, odkazom na listinu, v ktorej je špecifikovaný a podobne). Ak nemá dlžník voči veriteľovi v dobe uznania iný záväzok alebo iné záväzky zo zmluvy (zmlúv) o pôžičke (teda iné záväzky zameniteľné s uznaným záväzkom), potom platí, že záväzok je v uznaní dostatočne identifikovaný i vtedy ak ho vymedzuje len údaj o osobe veriteľa, výške plnenia a označenia, že id o záväzok zo zmluvy o pôžičke (bez nutnosti zmluvu o pôžičke bližšie špecifikovať, napr. dátumom jej uzavretia). K uvedenému pozri obdobne rozhodnutia NS ČR sp. zn. 29 Obo/1126/2003, sp. zn. 33Cdo/5321/2008.

16. Uznanie dlhu predstavuje zabezpečovací prostriedok, prostredníctvom ktorého dochádza k zabezpečeniu práv a povinností zo záväzkov. Ide o jednostranné vyhlásenie, resp. jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým dlžník v písomnej forme vyhlasuje, že zaplatí svoj dlh čo do dôvodu a výšky. Okrem všeobecných náležitostí (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka), potrebných na to, aby bol právny úkon uznania dlhu perfektný, Občiansky zákonník v prípade uznania dlhu vyžaduje aj splnenie ďalších, osobitných náležitostí, ktorými sú písomná forma, sľub zaplatiť dlh a vymedzenie dlhu čo do dôvodu aj výšky. Zároveň je pre perfektnosť a vznik všetkých účinkov uznania dlhu v prípade, že je dlh už premlčaný, potrebné, aby ten kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Jedným z právnych účinkov inštitútu uznania dlhu je vznik vyvrátiteľnej právnej domnienky, že dlh v čase jeho uznania trval, ktorá sa prejavuje najmä v procesnej rovine. Ide o vyvrátiteľnú domnienku, ktorá zaťažuje dlžníka dôkazným bremenom, a naopak, posilňuje postavenie veriteľa tým, že ten svoj nárok vie oprieť nielen o samotný primárny záväzok, ale i o sekundárny, vedľajší záväzok, slúžiaci na jeho zabezpečenie. Skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania, a ak nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku vyvrátená, súd musí mať podľa § 192 CSP skutočnosť za preukázanú. V konaní môžu nastať dve možné situácie - buď platí skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná domnienka, za preukázanú, alebo vyšiel v konaní najavo jej opak (obsah domnienky bol vyvrátený dôkazom opaku, t. j. dôkazom, že skutočnosť je v konkrétnom prípade práve opačná, než ako ju uvádza domnienka). Na dlžníka sa presúva dôkazné bremeno trvania záväzku v čase jeho uznania, t. j. ak chce byť dlžník v spore úspešný, musí preukázať, že uznaný záväzok neexistuje, resp. v čase uznania neexistoval. Ak založilo uznanie dlhu vyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej sa má za to, že záväzok v dobe uznania trval, potom v konaní, v ktorom sa veriteľ domáha splnenia tohto záväzku, spočíva dôkazné bremeno vzťahujúce sa na neexistenciu záväzku na dlžníkovi (k tomu porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 29. januára 2009 sp. zn. 3Cdo/143/2008, podporne rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/1457/2005, 33Odo/1028/2004, 32Cdo/4465/2007), pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/169/2022.

17. Po preskúmaní obsahu spisového materiálu a najmä predmetného Uznanie dlhu (čl. 11) odvolací súd dospel k záveru o nesprávnom posúdení veci prvoinštančným súdom, ktorý uzavrel, že listinný dôkaz uznanie dlhu obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, ako i všeobecné náležitosti v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu predmetné Uznanie dlhu je neplatným právnym úkonom, nakoľko neobsahuje podmienky ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu je síce nesporné, že Uznanie dlhu má písomnú formu a je v ňom uvedená výška záväzku žalovanej, avšak na uznaní chýba dátum jeho podpísania a chýba dôvod tohto záväzku identifikovaný spôsobom v zmysle odseku 14, ako jedna zo základných podmienok uznania dlhu. V samotnom uznaní je uvedená výška dlhu 23.200,- eur, a zároveň je uvedený titul zmluva o pôžičke poskytnutá v čiastkových plneniach v hotovosti, avšak bez ich bližšej špecifikácie uvedením konkrétneho dňa zmlúv/zmluvy o pôžičke. Sama žalobkyňa špecifikovala v konaní sumu 23.200,- eur, ktorú si voči žalovanej uplatňuje, a to na pojednávaní dňa 12.9.2022 (zápisnica o pojednávaní dňa 12.9.2022 na čl. 113) tvrdeniami, že medzi stranami bolo pôžičiek 10, od roku 2012 či 2013, teda existovali viaceré zmluvy o pôžičke (pričom ani v žalobe, ani vo výpovedi ich obsah nekonkretizovala). V prípade, že existuje viac čiastkových plnení vo väčšom časovom rozpätí, je povinnosťou v Uznaní dlhu jednoznačne určiť jednotlivý dlh, čo do dôvodu a výšky dlžníka a iba v takom prípade je splnená podmienka určitosti takého právneho úkonu. Uznanie dlhu je tak podľa odvolacieho súdu s poukazom na § 558 v spojení s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom, nakoľko neobsahuje náležitosť právneho úkonu (určenie dlhu čo do dôvodu).

18. V preskúmvanej veci, si súd prvej inštancie osvojil nesprávny záver, že došlo k platnému uznaniu dlhu, čiže vychádzal z domnienky, že v čase uznania dlhu žalovanou jej dlh zo zmluvy o pôžičke

voči žalobkyni trval a keďže táto domnienka nebola zo strany žalovanej vyvrátená dôkazom opaku (keď okresný súd obranu žalovanej, ktorou namietala existenciu tvrdenej pôžičky, pre rozhodnutie vo veci považoval za nepresvedčivú, nepodloženú dôkazmi) a žalobe vyhovel. Takýto postup okresného súdu odvolací súd považoval za nesprávny a záver o dôvodnosti žaloby je predčasný, keďže v konaní domnienka existencie uznaného záväzku bola vyvrátená, žalobkyňa teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania existencie pôžičky/pôžičiek z titulu, ktorej/ktorých sa domáha zaplataenia žalovanej sumy.

19. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

20. Z citovaného zákonného ustanovenia v odseku 18 vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 293/2008).

21. Pre platnosť zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje osobitná forma. Možno ju uzavrieť aj ústne, konkludentným prejavom. Pojmovými znakmi zmluvy sú prenechanie veci na voľné nakladanie, teda aj na spotrebovanie, druhovo (genericky) určené veci, dočasnosť právneho vzťahu, povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a obvykle aj doba splatnosti jej vrátenia. Ak však doba vrátenia pôžičky nie je dohodnutá, dlžník je povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka). Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou. Dokiaľ k odovzdaniu predmetu pôžičky (peňazí) nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (obdobne NS SR sp. zn. 5Cdo/55/1998, 3Cdo/325/2009).

22. Pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 293/2008). Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 325/2009), a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitostí vôle) boli dané.

23. Keďže zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, závisí od vôle strán, či si zvolia písomnú formu, prípadne či spíšu len dôkaz o jej existencii - dlhý úpis. Pre vznik zmluvy nie je podstatné, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy o pôžičke, ale to, kedy došlo k dohode zmluvných strán a k reálnemu odovzdaniu veci. Ak napríklad k odovzdaniu objektu zmluvy dôjde až po podpise zmluvy, zmluva je perfektná až v okamihu odovzdania. Opačnú situáciu, pri ktorej dôjde najskôr k odovzdaniu predmetu pôžičky a k spísaniu písomnej zmluvy až neskôr, je potrebné hodnotiť s prihliadnutím na skutočnú vôľu strán. Ak bolo úmyslom strán uzavrieť zmluvu o pôžičke už pri odovzdaní predmetu pôžičky, zmluva vznikla už odovzdaním. Ak však k odovzdaniu došlo z iného dôvodu ako poskytnutie pôžičky, zmluva o pôžičke vznikne až jej podpisom.

24. V spore o vrátenie požičanej peňažnej čiastky má žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, že mu poskytol finančné prostriedky a že žalovaný dlh riadne a včas nezaplatil. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno ohľadne existencie právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu, zaťažuje dlžníka. Z hľadiska preukázania odovzdania vecí (peňazí) niektoré všeobecné súdy stanovili, že vyhlásenie dlžníka v písomnej zmluve o pôžičke, podľa ktorého veci (peniaze) prebral, nie je postačujúce (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/289/2012, ústavná sťažnosť bola odmietnutá uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 37/2013).

25. V prejednávanej veci bolo preto pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke nevyhnutné zistiť, či došlo k jej poskytnutiu - odovzdaniu peňazí. Dôkazné bremeno spočívalo na žalujúcom veriteľovi (žalobkyni). V spore o vrátenie požičanej sumy má teda veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, žalovanému poskytol finančné prostriedky a žalovaný nezaplatil dlh riadne a včas. Túto skutočnosť môže veriteľ preukázať písomnou zmluvou o pôžičke alebo dlžobným úpisom, ktorým sa dlžník zaviazal na majetkové plnenie druhovo určených vecí, spravidla peňazí. Ak veriteľ nemá takúto písomnosť k dispozícii alebo ak je písomný doklad neúplný (chýbajú mu podstatné náležitosti), musí poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami (napr. svedkami). Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 98/2000). Zaviazanie dlžníka na plnenie súdom bude teda závisieť od úspechu dokazovania. Na druhej strane, i v prípade existencie listín preukazujúcich poskytnutie pôžičky môže dlžník v spore namietat' neexistenciu dlhu alebo jej výšku. Dôkazné bremeno o existencii právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu celkom alebo sčasti, spočíva na dlžníkovi (porov. rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 341/2017).

26. Žalobkyňa si žalovaný nárok voči žalovanej uplatňuje z titulu pôžičky v zmysle aj súdom prvej inštancie označeného § 657 Občianskeho zákonníka. Žalobu odôvodňovala tým, že medzi ňou a žalovanou bola uzavretá ústna zmluva o pôžičke, na základe ktorej jej ako veriteľ poskytla ako dlžníkovi formou čiastočných hotovostných úhrad do rúk žalovanej bezúčelovú a bezúročnú pôžičku vo výške 23.200,- eur, ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť do 31.12.2019 s tým, že žalovaná vrátila len časť pôžičky v sume 1.700,- eur. Na podporu svojich tvrdení predložila Uznanie dlhu (čl. 11), čestné prehlásenie I. H. (čl. 12), komunikáciu z WhatsApp na čl. 41-45. Žalovaná žalovanú sumu (existenciu dlhu) namietala už v podanom odpore, v ktorom tiež tvrdila, že v prospech žalobkyne prostredníctvom svedka I. H., s ktorým nemala nikdy žiadny priamy či nepriamy záväzkovo-právny vzťah realizovala peňažné plnenia, ktoré predstavujú dotknutú sumu a vyplynuli z titulu vrátenia finančných prostriedkov poskytnutých jej v rozhodnom období. Zároveň označila I. H. ako svedka, ktorý je spôsobilý uvedené potvrdiť. Taktiež predložila listiny (čl. 31-32) vklad v hotovosti 4.000,- eur dňa 14.11.2018, vklad v hotovosti 4.000,- eur dňa 31.10.2018, vklad v hotovosti 4.450,- eur dňa 6.11.2017, vklad hotovosti 8.000,- eur dňa 3.11.2017. Na pojednávaní dňa 12.9.2022 právny zástupca žalovanej predložil faktúry na čl. 116-120.

27. V konaní zostala spornou skutočnosť uzavretia (existencie) ústnej zmluvy (zmlúv) o pôžičke, ako aj úhrady (dlhu) žalovanou, pričom žalovaná vzniesla voči žalovanej sume námietku premlčania, s ktorou je potrebné sa opäť zaoberať.

28. V zmysle čl. 8 základných princípov CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

29. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

30. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

31. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, ods. 2 na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

32. Podľa § 185 ods. 1 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

33. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná

zodpovednosť strany konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení podľa § 132 ods. 1 CSP, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

34. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá sice navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho je, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

35. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením bremena tvrdenia a dôkazného bremena (preukázania tvrdených skutočností). Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je potom určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, upravujúcej sporný právny pomer strán. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore je závislé na tom, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosť navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného.

36. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

37. V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované. Krajský súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. Je preto vždy na strane, ktorá tvrdí, že jej práva boli dotknuté, aby preukázala, že jej nárok patrí. Pri predložení dôkazov, ktoré dávajú jasný a zrozumiteľný doklad o jeho práve, možno žalobe vyhovieť.

38. Strany majú procesnú dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ňou tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba.

Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. V sporovom konaní, kde strany stoja proti sebe a majú opačný záujem na výsledku konania, povinnosť tvrdenia (§ 150 CSP) a povinnosť dôkazná (§ 132 CSP) pre obe strany sporu sú teda odlišné a celkom samostatné.

39. Žalovaná v odvolaní namietala (aj) nevykonanie dôkazu (výsluch svedka I. H.) okresným súdom, s čím sa odvolací súd na základe nižšie uvedeného stotožnil.

40. Podľa § 185 CSP, súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

41. Podľa § 182 veta druhá CSP, ak po vyjadrení strán sú nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovania za skončené.

42. Z odseku 26 vyplýva, že žalovaná už v podanom odpore (čl. 65), navrhla vypočuť svedka I. H.. Podľa obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 12.9.2022 (čl. 113) právny zástupca žalovanej žiadala výsluch aj svedka I. H..

43. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd môže vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu a proces dokazovania podľa Civilného sporového poriadku je vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania a koncentračnej zásade, takže súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu, ktorá sa presúva na procesné strany. V danej veci dôkazná povinnosť preukázania existencie pôžičky (podľa § 657 Občianskeho zákonníka) stíha žalobkyňu. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť strany sporu tvrdiť a označiť dôkazy na preukázanie tvrdení, je vždy daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané) a aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Pokiaľ strana sporu nerešpektuje bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno, ktoré ju zťažujú, z hľadiska procesného postupuje vo svoj neprospech. Procesná nečinnosť strany v tomto smere má (pre ňu) negatívne dôsledky pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, čo sa v konečnom dôsledku prejaví vo vydaní (pre neho) nepriaznivého rozhodnutia. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Ďalej, že súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi strán sporu a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odmietanie možnosti konať pred súdom, pretože je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy strán sporu (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/153/2011). Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strany sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

44. S ohľadom na uvedené v odseku 42 neobstojí záver okresného súdu, že do pojednávania dňa 12.9.2022 bol jediným návrhom na dôkaz, mimo listinných dôkazov, výsluch svedka I. H. navrhnutého žalobkyňou. Konštatovanie okresného súdu, že návrh právneho zástupcu žalovanej na pojednávaní na výsluch svedka I. H. je účelový, v snahe oddialiť rozhodnutie v danej veci v štádiu, keď mal za to, že návrh na výsluch svedka bol daný až na pojednávaní dňa 12.9.2022, neobstojí, keď takýto návrh podala žalovaná už v odpore.

45. Nesúhlas žalovanej so záverom okresného súdu, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno v konaní o neexistencii dlhu (v odseku 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku) je dôvodný, keďže ide práve v kontexte nevykonania dôkazu - výsluch svedka I. H., ktorého navrhla žalovaná vypočuť (aj) už v odpore

(na jeho výsluchu zotrvala aj na pojednávaní dňa 12.9.2022), o záver predčasný, nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní. Pričom žalovaná navrhla vykonať tento dôkaz za účelom preukázania skutočne realizovaných peňažných plnení zo strany žalovanej v prospech žalobkyne prostredníctvom svedka, resp. jeho spoločnosti.

46. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

47. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

48. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

49. Odvolací súd poukazuje i na to, že obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94).

50. Porušením práva na spravodlivý proces je možné podľa odvolacieho súdu chápať i taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd strane znemožní realizáciu tých práv, ktoré jej priznával Občiansky súdny poriadok, teraz už Civilný procesný poriadok za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými predpismi.

51. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu (účastníka súdneho konania) na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

52. S poukazom na vyššie uvedené (s dôrazom na odsek 16 a 17), bola odvolacia námietka žalovanej o nesprávnom právnom posúdení veci (vo vzťahu k neplatnosti uznania dlhu), dôvodná. V kontexte nesprávneho právneho posúdenia okresný súd pochybil, keď nevykonal výsluch svedka I. H.. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (I. a II. výrok) a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie.

53. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok, rešpektujúc povinnosť dôkazného bremena každej procesnej strany, za tým účelom vykonať v tomto smere navrhnuté dôkazy (aj výsluch svedka I. H.), ich posúdenie postupom podľa § 191 CSP (WhatsApp komunikácia na čl. 41-45 pri zohľadnení skutočností vzťahujúcich sa k danej veci, vklady hotovosti na čl. 31-32, faktúry na čl. 116-120) a s poukazom na princíp voľného hodnotenia dôkazov zakotveného v čl. 15 Základných princípov CSP s dôkazom na posúdenie ne/existencie zmluvy o pôžičke s dôrazom na dátum vzniku ústnej pôžičky (pôžičiek) vo vzťahu k žalovanej ako aj dátumu odovzdania jednotlivých čiastkových súm, a ich výšky, ako aj lehoty splatnosti, keďže žalovaná vznesla námietku premlčacia (§ 101 Občianskeho zákonníka), sústredení sa aj na relevantné odvolacie argumenty odvolateľky i protistrany, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť (s rešpektovaním nesporných skutočností). V odôvodnení rozhodnutia je rozhodne nevyhnutné uviesť aj citáciu aplikovaných právnych noriem, vysvetlenie, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem a dostatočnú argumentáciu pri ich výklade. Rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporého poriadku odôvodniť, keď rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

54. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľky, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

55. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

56. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).
Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).
Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).
Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).
Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).